

Mort

Balan Tiberiu

Stând în celula minții mele,
Cu sufletul netrebnic.
Aștept acea clipă a morții
La scaunul electric.

Le-am spus și oamenilor: "Luați
Trupul meu, vă rog."
Degeaba mai clilesc, deja
Sufletul mi-e orb.

Deloc nu văd, ci numai simt.
Întreb: "Cine plânge?"
Palmele-mi transpiră sec,
Din ochi îmi curge sânge.

E tot mai greu, e tot mai greu,
Mi-e viața o ispită.
Nu plânge tu, cea care ești
Femeia mult iubită.

Eu vin, eu plec, rămân aici,
Cu tine pretutindeni.
Nici timpul nu ne-o despărți,
Cum n-o va face nimeni.

Și dacă plângi, te rog, n-o fă,
Să iei un strop din mine.
Și cântă-mi viața peste tot
Cum încă aș fi bine.

Și ia-mi și lanțul de la gât,
Prea trista mea brățară.
Aruncă-le spre cer, te rog,
Și uită-mă o seară.

În mintea mea, pe veci închis,
Mi-e viața o minciună.
Iar dacă-i vis, te rog din nou
S-o trăim împreună.

Poate vom fi cândva un val,
Ce marea îl răzbate.
Sau stele vii, cu ochi și răni,

Cu umbra lor prin noapte.

Eu nu-ți promit însă nimic,
Îmi ai sufletul veșnic.
Când singură te vei simți,
Să-l strângi la piept ca sfeșnic.

Mi-e dor puțin, poate mai mult.
Da, dorul mă încearcă.
Mi-e dor să-mi stai pe brațul drept
Și legănați în barcă.

Să fim și noi în ritmul ei,
Iar ritmul ei să fie.
Iubirea noastră pe pământ
Și-apoi în poezie.

Și dacă, totuși, dorul greu
Ne-obligă sufletesc.
Eu vin din morți, cu trupul frânt
Să-ți spun că te iubesc.